

DEPI REPIBLIK DOMINIKEN (Desde la República Dominicana)

AYITI

Què lluny em queda ja aquell 18 d'octubre de l'any passat. Malgrat que quan vaig sortir per primer cop per anar-me'n a treballar de cooperant a La Hispaniola... no em va resultar fàcil agafar un avió de retornada cap a Espanya, sense saber quan tornaria a l'illa... ni tant sols si tornaria...

Sortosament, després de passar un període de gairebé tres mesos al Mas d'En Rieres amb la meua família... vaig tenir l'oportunitat d'enfilarme de nou cap al *Aeropuerto Internacional de Las Américas* de Santo Domingo.

Com és de diferent aquest cop la República Dominicana. Què curiós. Amb tot "lagobio" que portava l'any passat no em vaig permetre el fet, ni tant sols, d'intentar conèixer aquest país. Ara la feina és diferent: vaig passar de la cooperació via ONGs a la cooperació bilateral, que se'n dia, o sigui la cooperació que va directament del govern espanyol al govern dominicà. Francament me n'alegro d'haver iniciat la meua experiència amb la societat civil, amb les organitzacions de base. Això m'ha permès conèixer molt millor com es mouen els fils a nivell governamental. En realitat si ens parem a pensar... no és tanta la diferència. Ara tinc més marge d'acció d'una banda, més capacitat de decisió, més incidència en els temes que estic treballant (sempre vinculats a l'Equitat de Gènere... la igualtat de drets i d'oportunitats entre els homes i les dones)... En canvi, de l'altra banda, estic molt més limitada pels marcs i acords governamentals... però aquests a la vegada... també estan presents en el treball de les ONGs, malgrat la paradoxa que suposa... Hi ha

moltes maneres de "fer política", entesa aquesta en el sentit més ampli de la seua expressió.

Canviant una mica de terç i retornant a l'inici d'aquesta comunicació, vull aprofitar l'oportunitat d'expressar-me des de les pàgines del Tossal Gros per demanar disculpes a alguns amics i amigues per lo... poc social que vaig ser durant aquell període de tres mesos que vaig passar al mas. Quan he dit abans que vaig passar tres mesos al Mas d'En Rieres... ha estat en un sentit prou literal. Feia temps que no em sentia tant cansada i amb tantes ganes d'estar amb la meua família. Varen ser molts factors els que es van ajuntar... i no em sentia amb forces per fer la vida social que d'altres vegades tenia costum de fer... Alguns diuen que es tracta de la maduresa... Bé, no sé si era maduresa... potser sí, potser no. El cas és que l'únic que podia, i volia fer (ahí surt la part egoista potser), era descansar. I estar a casa. De fet, aprofito també per dir que vaig tenir la sensació de... com dir-ho?... de "recuperar" d'alguna manera a la meua família. Molts cops he anat tant accelerada que no he pogut gaudir del dia a dia a la casa. Recordo quan era petita les ganes que tenia de sortir del mas... i lo lluny que em quedava tot... i les ganes que tenia de conèixer món. Què curiós... quan comences a conèixer-lo, des de la distància, te n'adones de la importància que té el poble de les Coves, i el meu raonament... el Mas d'En Rieres.

D'altra banda, i aprofito també per dir-ho en aquestes pàgines... vull agrair enormement als meus pares tot el que han fet per mi. De fet, tot el que estic vivint en aquests moments és gràcies a ells. Gràcies a la llibertat d'acció i el suport que m'han donat, des que tinc ús de raó, per a fer tot allò que m'ha interessat, tot allò que he considerat que era important i amb el que creia. Sé que en més d'una ocasió us hauré donat més d'un disgust, que us hauré estat difícil entendre les decisions que he pres, potser no hauré actuat de la manera que vosaltres haguéssiu des-

sitjat... però ho fet sempre pensant que era el millor i he intentat prendre les decisions conscientment, intentant també ser conseqüent amb els resultats que m'he trobat... Bromejant un mica amb un comentari de la meua amiga Tere d'Alcanar, ella em deia una matinalada quan jo encara tenia ganes de festa per que marxava pocs dies després cap Haití i volia aprofitar el temps que em quedava amb els meus amics i amigues: "mira Rosa, t'aguantes, ningú t'ha obligat a anar-te'n cap a Haití". I era cert, "tenia que aguantar-me"... tot i que sé que ho deia carinyosament (Oí, Teretes?).

Des d'aquí, gràcies a la proximitat que em permet el fet d'expressar-me mitjançant el Tossal Gros... moltes gràcies per tot el que m'heu donat, pel que m'heu ensenyat, pel que heu compartit amb mi (bons moments... i no tant bons) pel que m'heu permès viure i, sobretot per que, malgrat la distància... sé que, tots tres, sempre esteu ahí.

Bé, amb el vostre permís (o sense ell?) m'he posat una mica sentimental. Però volia dir-ho. Crec que mai els ho havia expressat... es una d'aixes coses que penses, o potser ni tant sols les penses, sino que son aixina... i mai trobes l'oportunitat de dir-les. Molts cops... ni tant sols les paraules, ni el moment adient per fer-ho.

Un any més, em fot el fet de no poder passar les Festes d'Agost amb tots vosaltres. Ja gairebé no me'n recordo ni del sabor del coc amb magre que menjava a la mitja part del bou i la xerradeta que fèiem davant del Pub. És curiós com trobes a faltar les xicotetes coses, com són els sabors, per exemple (ja se m'han acabat els dos galons d'Oli d'Or que vaig "camuflar" en els bultos de viatge). Per "aconortar-me" penso que quan desitges quelcom i no ho temps... es fa més gran encara el desig de tenir-ho, o sigui que les properes Festes que passaré al poble... les prendre amb ganes, podeu estar ben segurs!

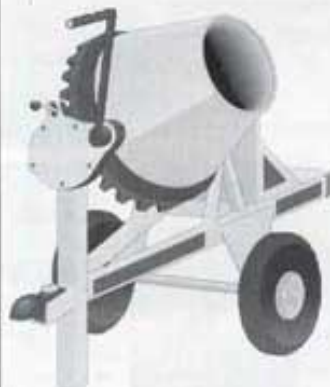
BONES FESTES!

RIEGOS
FONTANERÍA
CALEFACCIÓN
GAS

A. FERRERES

Sant Roc, 23
Telèf. 964 42 61 71 • Mòvil 619 206 756
LES COVES DE VINROMÀ

**TOT
TIPUS
DE
REPARACIONS**

**CONSTRUCCIONS
GILLES ASENCIO**

Plaça l'Església n° 1- 3r • Telèf. 964 42 62 55
Les Coves de Vinromà